

Най-сетнè приближи и Лира. Нейната гордост беше победена. Тя виждаше, че няма защо повече да стои на страна, защото някои нейни другарки, дъщери на сановници и роднини, се притискаха към малкия музикант. Направиха ѝ чинно път.

— Аз, — рече тя бавно но твърдо, — наистина не мога да изкажа с думи възторга си от твоите песни. И за награда на твоята чудесна дарба, ще ти подаря свирка, каквато още никой музикант в света не е имал. И ако ти с тази проста свирка свириш така, че човек се забравя, със свирката която ще ти подаря, ти ще свириш още по-леко и по-вдъхновено.

Орфей смутолеви, че той свири добре и с дървената си свирка, но думите му бяха така накъсани и объркани, че никой не го разбра. Той си мислеше, че изказа и някаква благодарност, но не беше дотам уверен — толкова голямо беше смущението му през тази незабравима вечер...

